

Carta do Prelado (novembro 2012)

Mons. Xavier Echevarría comeza unha serie de cartas en que reflexionara sobre a fe a partir do Credo, con motivo do Ano da Fe. En novembro, propón meditar sobre Deus Creador e Pai.

14-11-2012

Queridísimos: que Xesús gárdeme ás miñas fillas e aos meus fillos!

A Igrexa, seguindo a voz do sucesor de Pedro, desexa que todos os fieis

reafirmemos a nosa adhesión a Xesucristo, que meditemos con maior profundidade nas verdades que Deus revelounos, que renovemos o afán cotián de seguir con alegría o camiño que nos marcou, e que á vez nos esforcemos máis por darlle a coñecer co apostolado a outras persoas. Agradecemos xa desde agora á Trindade Santísima as abundantes axudas que -estou seguro- derramará sobre as almas nos próximos meses; nada máis lóxico, por tanto, que saibamos corresponder a esas bondades do Ceo.

Propóño-me referirme cada mes a algún punto da nosa fe católica para que cada unha, cada un, reflexione sobre ese tema na presenza de Deus e trate de sacar consecuencias prácticas. Como recomenda o Santo Pai, detengámonos nos artigos da fe contidos no Credo. Porque, pregúntase Bieito XVI, **onde achamos a fórmula esencial da fe?**

Onde atopamos as verdades que nos foron fielmente transmitidas e que constitúen a luz para a nosa vida cotiá? [1] . O mesmo Papa ofrécenos a resposta: no Credo, na Profesión de fe ou Símbolo da fe enlazámonos ao acontecemento orixinario da Persoa e da historia de Xesús de Nazaret; faise concreto o que o Apóstolo dos xentís dicía aos cristiáns de Corinto: "Transmitinvos en primeiro lugar o que eu tamén recibín (...)"(1 Cor 15, 3-4) [2] .

Con ocasión doutro ano da fe, proclamado por Pablo VI en 1967, tamén san Xosemaría convidábanos a profundar no contido do Credo. Renovemos periodicamente o propósito de axustarnos a este consello. Despois de lembrar unha vez máis que no Opus Dei ***procuramos sempre e en todo sentíre cum Ecclésia , sentir coa Igrexa de Cristo, a nosa Nai [3] ,***

engadía: *por iso quero que lembremos agora xuntos, dun modo necesariamente breve e sumario, as verdades fundamentais do Credo santo da Igrexa: do depósito que Deus ao revelarse confioulle* [4] . Sempre, insisto, pero máis especialmente ao longo deste ano, desenvolvamos un intenso apostolado da doutrina. A diario vemos que resulta máis necesario, pois hai moitos que se consideran cristiáns, e mesmo católicos, e non están en condicións de presentar as razóns da súa fe a quen aínda non recibiron o anuncio evangélico, ou a quen coñecen deficientemente esas verdades transmitidas polos Apóstolos e que a Igrexa conserva fielmente.

Bieito XVI manifestou o seu anhelos de que este ano sirva a todos para **profundar nas verdades centrais da fe acerca de Deus, do home, da Igrexa, de toda a realidade social e**

cósmica, meditando e reflexionando nas afirmacións do Credo. E desexaría que quedase claro -proseguía- que estes contidos ou verdades da fe (*fides quæ*) vincúlanse directamente a nosa *cotidianidad* ; piden unha conversión da existencia, que dá vida a un novo modo de crer en Deus (*fides qua*). Coñecer a Deus, atoparlle, profundar nos trazos do seu rostro, pon en xogo a nosa vida, porque El entra nos dinamismos profundos do ser humano [5] .

Son dous aspectos inseparables: adherirse ás verdades da fe coa intelixencia, e esforzarse coa vontade para que informen plenamente as nosas accións, até as máis pequenas, e especialmente os deberes propios da condición de cada un. Como escribiu o noso Fundador, *tanto á moción e á luz da graza, como á proposición externa do que debe*

*crerse, hase de obedecer nun
supremo e liberador acto de
liberdade. Non se favorece a
obediencia á acción íntima do
Espírito Santo, na alma,
impugnando a obediencia á
proposición externa e autorizada
da doutrina da fe [6] .*

A consecuencia é clara: temos que
querer e esforzarnos para coñecer
máis e mellor a doutrina de Cristo, e
así transmitila a outras persoas.
Conseguirémolo, coa axuda de Deus,
deténdonos a meditar atentamente
os artigos da fe. Non basta unha
aprendizaxe teórica, senón que é
preciso **descubrir o vínculo
profundo entre as verdades que
profesamos no Credo e a nosa
existencia cotiá, a fin de que estas
verdades sexan -como sempre o
foron- luz para os pasos do noso
vivir, auga que rocía as
sequedades do noso camiño, vida
que vence certos desertos da vida**

contemporánea. No Credo se injerta a vida moral do cristián, que aí atopa o seu fundamento e a súa xustificación [7] . Recemos con piedade ou meditemos esta profesión de fe, pedindo luces ao Paráclito para amar e familiarizarnos máis con estas verdades.

Por iso, nas nosas conversacións apostólicas, así como nas charlas de doutrina cristiá a quen se achegan ao labor da Prelatura, non cesemos de recorrer ao estudo e repaso do *Catecismo da Igrexa católica* ou da súa *Compendio* . E igualmente os sacerdotes acudamos con perseveranza a eses documentos nas nosas meditacións e pláticas. Así todos trataremos de confrontar a nosa existencia diaria con eses puntos de referencia contidos no *Catecismo* . Moitas veces vén á miña memoria a reiterada lectura que san Xosemaría facía do catecismo de san Pío V -non existía entón o actual-, e

tamén do catecismo de san Pío X, que recomendaba a quen lle escoitaban nas súas conversacións.

Creo nun só Deus, Pai todopoderoso, Creador do ceo e da terra, de todo o visible e o invisible [8] . O primeiro artigo do Credo expresa a fe da Igrexa na existencia dun Deus persoal, creador e conservador de todas as cousas, que goberna o universo enteiro, e especialmente aos homes, coa súa providencia.

Certamente, ***cando se mira con ollos limpos, todo fala a berros deste Deus e Creador noso. O Señor que premiou a Pedro -pola súa fe-, facéndolle Cabeza da súa Igrexa Santa (cfr. Mt 16, 13-19), prémianos tamén aos cristiáns crentes cunha claridade nova: en efecto, o cognoscible de Deus é manifesto entre eles -entre os crentes-, pois Deus declaroullo; porque desde a creación do mundo, o invisible de Deus, o seu***

***eterno poder e a súa divindade,
son coñecidos mediante as
criaturas (cfr. Rm 1, 20) [9] .***

Suxírovos, como xa vos escribín, que recitedes o Credo con fe nova, que o proclamedes con alegría, e que vos refuxiedes nesas verdades tan imprescindibles para os cristiáns.

Todos coñecemos que, a consecuencia do pecado orixinal, a natureza humana quedou ferida profundamente, polo que se fixo difícil que os homes puidesen coñecer con claridade e sen mestura de erro, coas soas forzas da razón natural, ao único verdadeiro Deus [10] . E por iso mesmo, Deus, na súa bondade e misericordia infinitas, foi revelándose progresivamente ao longo do Antigo Testamento ata que, por medio de Xesucristo, levou a cabo a plenitude da revelación. Enviando ao seu Fillo na carne, manifestounos claramente non só as verdades que o pecado había

ofuscado, senón a intimidade da súa propia vida divina. No seo da única natureza divina, subsisten desde a eternidade tres Acores realmente distintas: o Pai, o Fillo e o Espírito Santo, unidas indisolublemente nunha marabillosa e inexpressable comunión de amor. «O misterio da Santísima Trindade é o misterio central da fe e da vida cristiá. É o misterio de Deus en si mesmo. É, pois, a fonte de todos os outros misterios da fe; é a luz que os ilumina» [11] . «É un misterio de fe en sentido estrito, un dos "misterios escondidos en Deus que non poden ser coñecidos se non son revelados desde o alto" (Conc. Vaticano I: DS 3015)» [12] .

A revelación da súa vida íntima, para facernos participar dese tesouro mediante a graza, constitúe o agasallo máis precioso co que nos favoreceu o Señor. Un don completamente gratuíto, froito

exclusivo da súa bondade. Resulta lóxica, pois, a recomendación do noso Fundador: ***con espírito de adoración, de contemplación amorosa e de encomio, habemos de rezar sempre o Credo [13]*** .

Pido a san Xosemaría que nos empeñemos en pronunciar a palabra *credo* , creo, coa paixón santa con que a repetía en moitas ocasións ao longo da xornada. Tamén nos aconsellaba: ***aprende a encomiar ao Pai e ao Fillo e ao Espírito Santo. Aprende a ter unha especial devoción á Santísima Trindade: creo en Deus Pai, creo en Deus Fillo, creo en Deus Espírito Santo; espero en Deus Pai, espero en Deus Fillo, espero en Deus Espírito Santo; amo a Deus Pai, amo a Deus Fillo, amo a Deus Espírito Santo. Creo, espero e amo á Trindade Beatísima [14]*** . E continuaba: ***fai falta esta devoción como un exercicio sobrenatural da***

alma, que se traduce en actos do corazón, aínda que non sempre se verta en palabras [15] . Sacamos partido desas recomendacións? Queremos "crer" como Deus espera que o fagamos? Achéganos seguridade este crer en Deus omnipotente e eterno?

O primeiro artigo do Credo constitúe a roca firme sobre a que se basean a fe e a conduta cristiá. Como dicía Bieito XVI a véspera de inaugurar o Ano da fe, **debemos aprender a lección máis sinxela e fundamental do Concilio [Vaticano II], é dicir, que o cristianismo na súa esencia consiste na fe en Deus, que é Amor trinitario, e no encontro, persoal e comunitario, con Cristo que orienta e guía a vida: todo o demais dedúcese disto (...).** O Concilio lémbra-nos que a Igrexa, en todos os seus compoñentes, ten a tarefa, o mandato, de transmitir a palabra do amor de Deus que

**salva, para que sexa escoitada e
acollida a chamada divina que
contén en si a nosa
bienaventuranza eterna [16] .**

Resulta, pois, necesario profundar máis e máis no primeiro artigo da fe. *Creo en Deus!* : esta primeira afirmación alzar como a máis fundamental. Todo o símbolo fala de Deus e, se se refire tamén ao home e ao mundo, faio pola súa relación a Deus. Os demais artigos desa profesión de fe dependen do primeiro: empúxannos a coñecer mellor a Deus tal como revelouse progresivamente aos homes. En consecuencia, por conter algo tan fundamental, resulta necesario que non admitamos ningún xénero de cansazo para comunicalo a outros. Como vos lembraba ao comezo destas liñas, non nos faltará a axuda divina para cumprir esta tarefa.

Durante o mes de novembro, a liturxia convídanos a considerar de modo especial as verdades eternas. Con san Xosemaría repítovos: ***é preciso que non perdamos nunca de vista ese fin sublime ao que fomos destinados. Que aproveita ao home gañar todo o mundo, se perde a alma? Ou que poderá dar o home a cambio da súa alma? (Mt 16, 26). Único é o noso último fin, de feito sobrenatural, que recolle, perfecciona e eleva o noso fin natural, porque a graza supón, recolle, sa, levanta e engrandece a natureza [17] .***

Convenzámonos de que vivir o Credo, integralo en toda a nosa existencia, faranos entender mellor e amar máis nosa estupenda dependencia de Deus, saborear a alegría incomparable de ser e de sabernos fillos seus. O *Catecismo da Igrexa católica* lémbra-nos que a fe comporta consecuencias inmensas

para a nosa vida. Impúlsanos, en primeiro lugar, a recoñecer a grandeza e maxestade de Deus, adorándolle; a permanecer nunha constante actitude de acción de grazas polos seus beneficios; a valorar a verdadeira dignidade de todos os homes e mulleres, creados a imaxe e semellanza de Deus e, por iso, dignos de veneración e respecto; a usar rectamente das cousas creadas que o Señor puxo ao noso servizo; a confiar nel en todas as circunstancias, e especialmente nas adversas [18] .

Antes de terminar, propóño-vos que aumentemos expresamente as nosas oracións polos froitos da Asemblea do Sínodo dos Bispos sobre a nova evangelización, que finalizou poucos días atrás. Aspiremos a que no mundo, de polo a polo, nótese o sopro do Paráclito movendo os corazóns dos fieis católicos a colaborar activamente nesta nova

primavera da fe, que o Papa promove insistentemente.

Encomendade de modo especial aos irmáns vosos que recibirán o diaconado o próximo día 3 na Basílica de San Eugenio. E redobremos as nosas accións de grazas á Trindade, de cara ao 28 de novembro, data en que se cumprirán trinta anos da erección do Opus Dei en prelatura persoal. Cantos froitos espirituais producíronse desde entón, como aseguraba o queridísimo don Álvaro, ao escribir que co cumprimento da *intención especial* do noso Pai virían sobre a Obra toda clase de bens: *omnia bona páriter cum illa!* [19] .

Fagamos chegar o noso agradecemento ao Ceo por mans da Santísima Virxe, recorrendo tamén ao primeiro sucesor de san Xosemaría, que tanto rezou, sufriu e traballou para que fose realidade ese

encargo que lle confiou o noso Fundador. E a maneira de concretar esta gratitude está ao alcance de cada unha, de cada un: unha fidelidade sólida a Deus, comezando e recomenzando cada día no empeño de tratarlle máis intimamente.

Con todo agarimo, bendívos

o voso Pai

+ Xavier

Roma, 1 de novembro de 2012.

[1] Bieito XVI, Discurso na audiencia xeral, 17-X-2012.

[2] *Ibid* .

[3] San Xosemaría, *Carta 19-III-1967*, n. 5.

[4] *Ibid* .

[5] Bieito XVI, Discurso na audiencia xeral, 17-X-2012.

[6] San Xosemaría, *Carta 19-III-1967*, n. 42.

[7] Bieito XVI, Discurso na audiencia xeral, 17-X-2012.

[8] Misal Romano, *Credo* (Símbolo niceno-constantinopolitano).

[9] San Xosemaría, *Carta 19-III-1967* , n. 55.

[10] Cfr. *Catecismo da Igrexa católica*, nn. 36-38.

[11] *Catecismo da Igrexa católica*, n. 234.

[12] *Ibid* ., n. 237.

[13] San Xosemaría, *Carta 19-III-1967*, n. 55.

[14] San Xosemaría, *Forxa* , n. 296.

[15] *Ibid* .

[16] Bieito XVI, Discurso na audiencia xeral, 10-X-2012.

[17] San Xosemaría, *Carta 19-III-1967*, n. 59.

[18] Cfr. *Catecismo da Igrexa católica*, nn. 222-227.

[19] *Sb* 7, 11. Cfr. *Carta*, 28-XI-1982, n. 4 (*Cartas de familia*, vol. II, n. 313).

© *Prælatūra Sanctæ Crucis et Operis Dei* (Prohibida toda divulgación pública, total ou parcial, sen autorización expresa do titular do copyright).
